RADU ARGEŞ

PRIN LUMEA LARGĂ

4

STÂNCI ÎNSÂNGERATE

AVENTURI PRIN LUMEA LARGĂ
Nr. 04

RADU ARGEŞ

STÂNCI ÎNSÂNGERATE

V.1.0

DEDICAŢIE

Vânătorilor de munte din divizia eroică alături de care am trăit clipele de glorie de la Sevastopol. Închin rândurile ce urmează drept omagiu al vitejiei lor... Pe stâncile însângerate ale Fussteingului mulţi eroi s-au dăruit vieţii de peste veacuri.
În faţa pilduitoarei lor puteri de jertfă şi nestăvilit sânge de sacrificiu, frunţile noastre se pleacă smerite.

I

SCURT JURNAL DE FRONT

Zorile nu se revărsaseră şi nici toate stelele nu-şi stinseseră candele agățate, ici şi colo pe bolta încă învăluită în umbrele vineți ale nopții.

Am fi dorit cri-cricul greierilor şi cântecul privighetorilor, dar bietele vietăți îngrozite de răpăitul armelor amuțiseră în ascunzişuri zile de-a rândul. Acum începea a unsprezecea zi de atac, cu împliniri de destine pe care nici unul dintre noi nu le putea bănui. Ştiam că ne aşteaptă lupte grele, mai ales că batalionul primise ordine să atace înălțimea Fussteig, pe care sovieticii o transformaseră, ca şi pe celelalte măguri ce ne despărțeau de Sevastopol, într-o adevărată fortăreață.

Roican şi-a lipit fruntea de țeava armei, sprijinită pe buza de piatră a tranşeei, apoi şi-a dus uşor mâna spre locul unde ştia că are grenadele.

Alături sta Andrei, acesta scrisese Marincăi rar de tot şi numai pe fugă. Treburile lui erau acum altele, nu încercări de doruri, care i-ar fi îndepărtat cugetul de grija frontului.

Începea a se crăpa de zori.

— Andrei, a spus Roican ridicându-şi fruntea de pe țeava armei. Crezi că ruşii or fi băgat de seama?

— Ce adică?

— La forfoteala ce a fost pe aici.

— Nu cred. Altfel, ne-ar fi trimis câteva serii de branduri.

Într-adevăr, împrăştierea plutonului pe linia de atac se făcuse cu prea puțină grijă, fiindcă nici unuia nu-i era teamă de sovieticii care ne păndeau de la câteva sute de metri din

ascunzişul cazematelor.

Roican a rămas cu ochii pironiți în răsăritul rumen, de parcă ar fi voit să soarbă în suflet tot clocotul de purpură care gâlgâia pe sub țurțurii stâncilor.

Andrei şi-a întors ochii spre dreapta. Privirea îi alerga prin deschizătura unei văi până dincolo de apa Ciornaia, unde au dat de un platou, pe a cărui tipsie verde se întindea un covor de maci roşii.

În lumina aprinsă a începutului de dimineață, macii păreau o imensă pată de sânge, de un roşu curat.

— Andrei, mă uit în ochii tăi şi văd că nu mai eşti vesel. Îți citesc o durere în suflet, poate teama de atacul la care o să pornim.

— Teamă, Roican, cum crezi asta?

— Se întâmplă, dragul meu, uneori şi la oamenii cei mai curajoşi. Mi-au spus prietenii tăi de felul cum te-ai purtat de-a lungul frontului, dar mâhnirea asta, mai ales de acum…

— Altceva e, Roicane, nu teamă de front.

— Ți-e dor?

— La dracu', dor. E prea roşu în văzduh şi prea multă însângerare pe stânci.

— Şi?

— De culoarea roşie mi se leagă unele amintiri triste, atâta tot.

— Hei, hei, te mai gândeşti la copilării de astea.

Roican, plictisit de mâhnirile lui Andrei, a ieşit pe brânci din tranşee şi s-a întins sub un pâlc firav de lăstăriş, ca să-şi dezmorțească oasele ținute ghemuite toată noaptea.

Ca să-i mai treacă de urât, Roican a scos din buzunarul bluzei carnetul cu notări zilnice. Şi a început să citească:

> 7 iunie 1942. E ora 2,30 dimineața. În răsărit, fragmentul de lună devenit palid se strecoară agale printre solzii aurii ai norilor destrămați deasupra crestelor pietroase, ale căror creste încep să se ivească din umbrele nopții ce se topesc încet. Apropierea ceasului de atac îmbracă fiecare clipă într-o atmosferă solemnă, concentrează gândurile către general şi

ostaşii săi, către linia de foc şi atacul ce se va da.

Ca să-i mai treacă de urât, Roican scoase din buzunarul bluzei carnetul cu notări zilnice....

Pe nesimțite, zorile au întins în răsărit draperii de purpură pe care se profilează lanțul nesfârşit de creste.

Coamele mai înalte se rumenesc în jocul portocaliu al acestui minunat început de zi.

Suntem pe baza unei coaste, al cărei povârniş coboară spre o adunătură de ruine cuibărite în valea de lângă locul unde ne aflăm.

Aici a fost satul Karlovka, pe care ploaia de proiectile l-a transformat într-un amestec de bârne şi moloz, de cărămizi şi pietrărie sfărâmată. În dreapta, la câțiva metri de aici, se află generalul cu ofițerii statului major.

Se cercetează hărțile, se primesc informații şi se dau ordine.

Generalul a ținut să conducă operațiile chiar de aici, din prima linie de foc.

Ora H se apropie. Toate pregătirile au fost făcute.

Dealul Capela cu acel faimos pinten denumit de circumstanță Nordnase şi Căpățâna de Zahăr, o ridicătură conică situată mai la dreapta, primesc din când în când vizita obuzelor noastre.

Trei avioane Rata mitraliază fără efect pozițiile noastre şi disper curând spre inima sectorului inamic.

În schimb, au apărut câteva bombardiere germane, care îşi scaldă uriaşii bondari în seninul bolții Aripile lor sunt poleite cu aurul primelor raze. Pentru zburători soarele a răsărit, pentru noi cei lipiți cu pământul sau ascunşi în adăposturile de piatră, încă nu.

În stânga, „greaua" funcționează neîntrerupt.

Dincolo de măgurile de piatră obuzele muşcă din coasta de piatră, iar văzduhul clocoteşte de zumzetul avioanelor.

Generalul cercetează ceasornicul. Se pare că sovieticii presimt ceva. Câteva proiectile de brand, câteva obuze explodează pe pieptul coastei unde ne aflăm, în timp ce în spate, la o mică depărtare hăuie năprasnic obuzele grele trase de artileria inamică. Privindu-şi ceasornicul, de pe care nu şi-a luat o clipă ochii, colonelul M. Comunică:

— Mai sunt trei minute.

— S-au controlat toate legăturile? a întrebat generalul.

— Toate, s-a răspuns cu hotărâre.

De atunci se aude sacadat glasul operatorului de la aparatul G...

— Aici? Ty... Alo... Alo. Răspunde la apel.

Într-o parte şi alta, telefoanele încep să zbârnâie.

E ora 4,15. Focul artileriei a început.

În dreapta, pe dealul Capela, pe Nordnase şi Căpățâna de Zahăr tunurile noastre trag neîncetat.

Văzduhul hăuie pământul se cutremură.. Obuzele explodează unele după altele, muşcând din piatra celor două întărituri, unde inamicul şi-a creat şanțuri adânci şi un nesfârşit lanț de cazemate.

Prin marea de fum nu se mai vede mimic.

E ora 4,28 şi mai sunt două minute până va începe iureşul vânătorilor de munte.

Au trecut şi clipele de aşteptare.

Năprasnici, ne-am năpustit pe coastele de piatră, deasupra cărora se află fortărețele duşmane. În calea noastră inamicul pune un baraj de branduri, ale căror explozii se amestecă în mod sinistru cu răpăielile mitralierelor...

Din cazematele tăiate în piatră, sovieticii dezlănțuie o nemaipomenită grindină de proiectile, care întind o rețea ucigătoare de la un capăt la celălalt al sectorului în care atacăm.

Ne oprim din metru în metru şi aşteptăm momentul prielnic să facem un nou salt, Rezistența inamicului este însă formidabilă. Gurile de foc cu care este presărată toată înălțimea trag necontenit.

O rachetă albă cu aureolă albastră spintecă văzduhul. E din linia rusă. Inamicul anunță poate pericolul care se apropie.

Ca într-o frământare de iad, reacția vrăjmaşă devine cumplită în întregul sector. Proiectilele de brand, de mitraliere şi alte arme automate întind baraje de foc într-o parte şi alta. Acolo unde credem că terenul ne-ar fi mai prielnic se află întinse rețele de sârmă ghimpată, iar locurile sunt minate pe mari adâncimi. Primim ordin să ne fixăm la teren, fiindcă artileria noastră va începe o nouă tragere.

Curând văile şi înălţimile sunt învăluite în nori de fum şi praf. Praf văros, măcinat de schije, ce stau în faţa noastră. Un proiectil căzut chiar pe vârful căpăţânii de zahăr face, ca această înălţime să apară ca un vulcan în erupţie.

Ostaşii noştri ce se află sus pe dealul Capela se grupează la adăpostul ruinelor. Dar ca şi noi, nici ei nu pot porni deocamdată mai departe, fiindcă sunt încadraţi de branduri sovietice. Numai cei din stânga înaintaseră pas cu pas, făcând salturi după salturi.

Dar artileria noastră nu se lasă. Peste poziţiile vrăjmaşe cade belşug de obuze, care fac să amuţească armele inamice.

Satul Karlovka de la poalele crestei pe care ne aflăm, e acoperit de fum. Nu i se mi văd nici ruinele, nici livezile şi nici plopii care străjuiesc drumurile pustii.

Suntem iarăşi în plin atac.

Primele formaţii s-au eşalonat, iar în urma noastră se fixează aruncătoarele şi ne sprijină de minune. Al doilea eşalon s-a răspândit acum de la poalele lui Nordnase şi prin şerpuiri făcute în genunchi şi coate caută să se apropie de cazematele sovietice.

Observatorul inamic de pe Căpăţâna de Zahăr i-a descoperit însă. Asupra lor se dezlănţuie o ploaie de branduri şi mitraliere. Cad proiectilele în dreapta şi în stânga, pământul e răscolit neîntrerupt. În zadar însă. Reacţia sovietică n-are efect nici de astă dată. În schimb, pe o cazemată au apărut două batiste albe, care flutură în slaba adiere a vântului. Poate să fie un semn al predării, după cum prea bine poate să fie şi o amăgire, aşa cum obişnuiesc sovieticii să facă atât de des. Nu dăm nici o importanţă faptului şi ne continuăm atacul cu acelaşi nestăvilit avânt.

În sector nu se aude acum decât un nesfârşit amestec, de răpăieli de mitraliere, pocnituri de arme şi bubuituri de branduri.

E un cântec suprem, care ne duce spre biruinţă.”

II

BIRUINȚA PLUTONULUI LUI ARHIP

Roican terminase de citit. Rămăsese cu privirile pironite pe Andrei, care îşi trimisese gândurile acolo unde i le mânau dorurile.

De-a lungul sectorului era o linişte nefirească, prin care se auzea şi mai bine zumzetul bombardierelor germane ce treceau în stoluri masive către Sevastopol.

Primele zile de luptă de pe dealul Capela, cu câteva luni în urmă, ca şi atacul de la 7 iunie, au readus în sufletul lui Roican tot clocotul morții prin care trecuse.

Cu toate acestea, nu se gândea decât la Andrei, căruia ar fi voit să-i citească toate tainele pe care le purta în inimă.

Într-o seară când vâltoarea frontului se mai potolise, Andrei i-a spus cu glasul pe jumătate:

— Să ştii, Roicane, că sunt rupt de ai mei. Numai dacă aş putea face pe aici o ispravă mai de preț.

Roican îşi citise însemnările luate cu câteva zile în urmă şi acum când plutonul era în atac pe Fussteig, l-a alergat un gând aspru prin toată ființa: „Ce ar fi dacă Andrei...!”

— „Nu, nu se poate şi-a spus Roican. Tot cu el am să mă întorc acasă...”

După-amiaza de iunie, cu soare bogat şi fierbinte transformase totul din jurul nostru într-un adevărat cuptor.

Ardeau tranşeele de piatră, în care ne adăposteam de proiectilele inamice, căştile ni se înfierbântaseră pe cap, ţevile armelor frigeau, iar apa din bidoane se încălzise de parcă o ţinusem la foc.

Până şi slaba adiere ce venea dinspre Balaklava aducea dogoare, în locul brizei răcoroase ce o aşteptam să vină de la mare.

Deodată în acest iad de jeratic au început să răpăie mitralierele şi să urle obuzele grele ce le trimitea înspre noi bateriile duşmane de la Ikerman şi Gajtani. Şi în stânga noastră, unde acţionau germanii spre Kamara, ca şi la dreapta, în sectorul unei divizii de dorobanţi. Era acelaşi prăpăd de foc. Îndeosebi, între artileria noastră şi cea inamică era o adevărată întrecere. Dar tunarii noştri erau mai dibaci şi curând au amuţit vreo câteva guri de foc sovietice. Din capul şanţului cucerit mai cu seară de la inamic, căprarul Dobriţă Zamfir, care era de pândă, pentru ca vrăjmaşul să nu ne ia prin flanc, a prins a glumi de întrecerea morţii ce se vântura în jurul nostru. Vesel, aşa cum l-am văzut de atâtea ori, Dobriţă şuiera printre dinţi a cântec. Dar cum a auzit fluieratul scurt al sublocotenentului Iuliu Arhip, Dobriţă a sărit din şanţ şi în şerpuiri una cu pământul s-a dus la comandantul său. De la care a primit ordine. Brandurile sovietice cădeau acum din plin în jurul şanţurilor noastre, iar gloanţele muşcau sălbatic din pietrăria coaptă de soare. În câteva clipe tot Fussteigul părea o mare de flăcări, prin care se desfăşura vijelios iureşul vânătorilor de munte. Plutonul sublocotenentului Arhip a pătruns adânc în dispozitivul sovietic, cu toate grindina de proiectile ce ţâşnea din cazematele duşmane.

— Înainte, fraţilor! se auzea tunând glasul gros al căprarului Dobriţă. Atenţie la pământ! Sunt mine! Culcat! Trageţi!

Comenzile scurte se împleteau cu bubuiturile de branduri şi cu pârâitul mitralierelor, ca un imn de slavă pentru nestăvilita vitejie a sublocotenentului Arhip, care pornise înainte ca un arhanghel ce înfrângea moartea.

Deodată tânărul ofițer s-a întors spre oamenii săi şi a comandat cu atâta putere, încât vocea-i părea nefirească pentru trupul lui fraged:

— Foc în stânga!

De după cocoaşa de piatră a unei măguri apăruseră câteva pâlcuri de sovietici care voiau să ne învăluie prin flanc.

Caporalul Dobriță trecu îndată la mitralieră și începu să tragă în locul fruntașu ui Șerbu, care fusese rănit...

Dobriță a trecut îndată la mitralieră şi a început să tragă în locul fruntaşului Şerbu, care fusese rănit la braț. Dar şi acesta, fără a ține seama de sângele ce-i curgea şiroaie, a luat arma lui Zamfir şi chircindu-se după rămăşițele unei cazemate trimitea glonț după glonț în pâlcurile sovieticilor, care au fost puşi pe fugă.

Suntem în şanțul inamic.

Sublocotenentul Arhip e şi de astă dată în frunte. Împotriva armelor automate, tânărul ofițer şi oamenii săi opuneau curajul lor fără seamăn. Lovind cu baioneta în dreapta şi în stânga, aruncând grenadă după grenadă în viermuiala sovietică prinsă în tranşeele de piatră, vânătorii noştri izbutesc să ocupe şi să curățească două sute cincizeci metri de şanț împreună cu cazemata care-l apăra.

Abia acum Roican, care nu scosese o vorbă, s-a întors către Andrei, căruia i-a spus:

— M-au atins şi pe mine, dar nu-i nimic. Pot s-o duc.

De durere însă Roican şi-a sprijinit brațul pe piatra golaşă de la marginea şanțului, dar nu l-a putut ține mult astfel. Când şi l-a ridicat, pe locul acela răsăriseră o pată mare roşie. Erau flori de sânge risipite din trupul bunului său camarad, pe care Andrei le privea cu duioşie.

În sângerarea de pe stâncă nu i-a mai adus aminte de roşu mâhnirilor sale. Mai ales că noul obiectiv fusese cucerit.

Din cazematele şi din şanțurile în care până acum stătea inamicul, s-a înălțat un miros greu. Erau morții pe care sovieticii nu putuseră să-i mai ridice de câteva zile.

Ploaia de foc sub care am ținut liniile duşmane țintuise inamicul la teren. Astfel că, după cum ne spuseseră prizonierii, nici hrana nu le mai fusese adusă de două zile.

III

PATRU CONTRAATACURI

Era aproape de amurg când am terminat cu lucrările de fixare la teren.

Sublocotenentul Arhip respinsese până acum două contraatacuri sovietice şi dăduse ordin să păstrăm cu orice preț poziția cucerită. Un nou contraatac sovietic – era al treilea – a dat acelaşi greş şi acum părea că vom fi lăsați în pace, mai ales că furia inamicului se cam potolise. Sunt unele momente pe front în care mai presus de voința oamenilor, peste liniile bătăliei coboară o liniște firească. Atunci artileria îşi îngheață bubuiturilor în țevile tunurilor, iar mitralierele şi celelalte arme automate amuțesc dintr-o dată.

Doar din când în când se aude ici şi colo câte un pocnet de puşcă, trecerea lui pe deasupra noastră pare o lungă şerpuire, care-şi stinge piuitul în adâncuri depărtate.

Odată cu lansarea panglicii de purpură se încingea cerul dincolo de Sevastopol, peste stâncile din jurul nostru au început să se prelingă reflexe însângerate. Andrei a rămas din nou pe gânduri, cu ochii pierduți spre crestele înmuiate de aurul roşu.

De alături, din groapă, se ridică Roican până la gura şanțului.

— Iar eşti mâhnit, Andrei? Şi drept să-ți spun. N-ai de ce. Barem nu te-ai ales şi tu cu o gaură ca mine, atunci aveai pe unde să-ți iasă năduful.

Amintindu-şi de rană, Roican şi-a dus cealaltă mână spre

brațul însângerat.

— Te doare? l-a întrebat Andrei.

— Poate. Nu simt însă. Dar tu ce-ai rămas pe gânduri?

— Tu, Roicane, eşti o fire aparte. De când ne cunoaştem, sunt atâția ani de atunci şi mai ales de când suntem împreună în pietrăria asta plină de leşuri, am ajuns să te înțeleg destul de bine. Însă, vezi, eu sunt altfel. O urmă rămasă în sufletul meu nu se stinge decât cu multă greutate.

— Te gândeşti la Marinca?

— De astă dat, da. Revăd cheia Prahovei şi Zăganul, al cărui pisc, argintiu ziua, devenea la lumina roşie a amurgului un bujor uriaş. La fel de chinuitoare îmi apar în minte toate însângerările care poleiau stâncile de acolo, pe care nu o dată mă cățăram cu Marinca şi dacă-ți mai aduci aminte şi cu tine.

— Şi de ce toate aceste răscoliri de trecut?

— Nu ştiu. Nu-mi pot da seama. Însă şi acum jocurile de culori din asfințit îmi fac gândurile mănunchi şi mi le trimit pe valea răcoroasă pe care Teleajenul duce din piatră în piatră atâtea cântece şi suspine. Acolo era însă linişte, cântau pădurile şi...

Prin văzduh s-a auzit fâlfâitul păsărilor morții. Era un proiectil de brand, care a explodat dincolo de şanțul unde era plutonul sublocotenentului Arhip.

Andrei şi-a curmat povestirea şi împreună cu Roican şi-a pus puşca mitralieră în bătaie.

Sovieticii încercau al patrulea contraatac, cu gândul că se poate să ne dea peste cap şi să pună din nou mâna pe poziția ce le-o cucerisem.

— Să ştii că s-au necăjit, câinii şi de-acum aşa or s-o țină, a spus Roican, care trăgea de zor. Andrei, ca să țintească mai bine. Ieşise pe marginea şanțului. Unde se pitise cu piatra, de pe care scânteierile de purpură începeau să se stângă. Protejat de o curmătură mică ce o avea în față, Andrei trăgea şi el fără răgaz. În dreapta şi în stânga, în față şi în spate exploziile scrâşneau sălbatic sfârtecau cu grindina de schije crengile lăstărişului pipernicit şi alb de praf.

— Să ştii, Andrei, că se cam îngroaşă gluma. Intră în groapă, că au să ne bată cu brandurile...

— N-or să lovească doar...

— Lasă vorba asta, avem destule cartuşe şi ar fi păcat să n-aibă cine să le tragă.

— Poate că ai dreptate, Roicane.

Andrei a intrat în şanţ şi şi-a aruncat privirile spre lăzile cu muniţii de alături, pe care le adusese căprarul Dobriţă.

Pe bolta cerului înroşită, se iviră stolurile de avioane Stuka, asemeni unor cocoare plecate la plimbare...

Cu toată viclenia focului ce năpustiseră spre pozițiile noastre, sovieticii nu izbutiseră nici la cel de al patrulea contraatac pe care îl încercaseră în câteva ore numai. Ca de obicei, liniştea a coborât din nou în sector, iar când ultimele raze ale soarelui s-au topit dincolo de cingătoarea violetă a norilor, pe boltă s-au ivit stolurile de Stuka, asemenea unor cocori plecați la plimbare.

Roican ieşise şi el de astă dată din şanț, spre a privi mai bine vârtejul escadrilelor germane, care îşi înfigeau picajul şi bombele în obiectivele duşmane de la Sevastopol.

— Ia seama, Roicane, i-a spus Andrei. Vezi să nu te prindă în lunetă, că tocmai la mir îți pune glonțul.

Se vede că nu de noi aveau să se ocupe sovieticii acum. De teama escadrilelor ce se roteau în văzduhul încă fierbinte de căldura de peste zi, inamicul se ascunsese în cazemate şi în adăposturile scobite în piatră pândindu-ne însă orice mişcare cu puzderia gurilor de foc.

Ca vulturii ce-şi țintiseră prada, Stukasurile au început picajele. Unele asupra Sevastopolului, altele împotriva pozițiilor bolşevice din Kamara. Deodată din deschizătura unor creste ce se înălțau în stânga noastră, cam înspre Baklava, s-au iscat mugete înspăimântătoare, urmate de bubuituri ce păreau că frâng pământul. În acelaşi timp, deasupra stâncilor s-au înălțat coame uriaşe de ceață, iar unde se produceau exploziile, trombe imense de fum şi praf, care întunecau şi nai mult începutul de înserare. Erau noile arme germane, care îşi uniseră focul cu bombele presărate de neînvinsele Stuka. Antiaeriana de la Sevastopol şi de pe cele câteva vase aflate în larg era inexistentă. La început câteva tunuri spărseseră în văzduh balonaşe de fum, dar reacțiunea lor a fost zadarnică. Cele douăzeci de minute cât avioanele germane şi-au continuat atacul au constituit pentru noi o adevărată distracție.

IV

DUIOASE AMINTIRI DE ACASĂ

Noaptea a aprins din nou candelele cerului şi a aruncat pe boltă o jumătate de lună, care a aşternut peste stânci şi lăstăriş o lumină albă de argint. Cu toate că se putea observa urice mişcare, totuşi de-a lungul poziţiilor ţâşnesc rachete, care ne tulbură somnul ce încercăm să-l ameţim cu capetele sprijinite de pereţii tranşeelor. Ştiam că pândarii stau de veghe şi puţină odihnă n-ar fi stricat.

Roican, a cărui rană nu-i dă pas să închidă ochii, îşi îndreaptă mâna sănătoasă către Andrei şi-l mişcă uşor.

Nici acesta nu dormea însă.

— Andrei, mă frământă un gând că poate te-am necăjit cu întrebările mele. Ai început şi aseară să-mi spui ceva. Vorbeai de Marinca.

— În treacăt, Roicane şi asta numai din pricina…

— Ştiu: însângerările de pe stânci.

Şi Andrei a continuat să vorbească, de parcă ar fi trăit într-o lume de visuri. Roican nu ştia dacă-i vorbeşte lui sau stelelor ce licăreau în adâncul bolţii.

Pronunţase cuvântul „nebun” şi Roican a simţit în tot trupul o înfiorare care i-a încreţit pielea.

Au trecut prin atâtea grozăvii şi dăduseră ochii cu moartea de atâtea ori, că nimic nu părea fără putinţă.

— Astăzi, Roicane, a spus Andrei şi de această dată a vorbit mai tare, voi fi mai bun cu Marinca. Am să-i scriu. Ea m-a supărat cu copilăriile sale, dar poţi să n-o ierţi? Poate că acum o fi stând în genunchi cu Neagu şi cu Fănel în faţa

icoanei şi o fi împletind gândurile cu ale copilaşilor noştri. Dar de ce îți spun ție toate acestea? Taci, Roicane. Ai dreptate. Numai de asta nu ți-o arde ție. Dar vezi, simți câteodată nevoia mărturisirilor. Ş-apoi suntem camarazi. Aceeaşi soartă ne este scrisă, poate aici.

Andrei a tăcut de parcă ar fi stat să asculte cine ştie ce şoapte venite de departe.

— Auzi, Roicane, e un sâsâit prelung. Auzi?

— Da, chiar lângă şanțul nostru. Roican a ieşit la marginea tranşeei şi a ascultat.

Sâsâitul s-a repetat, o dată, de două ori, de mai multe ori:

— S... S... s... s... S... S...! S... S... S... s...!

Roican şi Andrei au privit atenți în față, la dreapta şi în stânga. Nici o umbră, nici o mişcare, afară de sâsâitul acesta care nu se mai oprea, nu se auzea nici un alt zgomot.

Uimit, Roican a ieşit afară din şanț şi s-a tupilat pe coate şi genunchi spre locul de unde venea sâsâitul acela ciudat.

Curând s-a înapoiat şi înainte de a intra în şanț l-a întrebat în şoaptă pe Andrei.

— Ştii ce-i?

— Nu, Roicane.

— Morții, măi! Ei fac aşa. Se dezumflă de căldura de peste zi.

Până spre ziuă Andrei şi Roican furați de sâsâitul acesta nu şi-au mai spus nimic.

Pale mari de purpură s-au înălțat în răsărit şi peste stânci s-au întins din nou petele de sânge ale soarelui care frângea linia rumenă a orizontului.

Din dreapta venea închircit prin şanț sublocotenentul Iuliu Arhip, care împărțea oamenilor săi cuvinte de îmbărbătare.

Ținuta tânărului ofițer, prietenoasă peste măsură, era un balsam pentru ostaşii din plutonul său.

Când a ajuns la Andrei i-a citit mâhnirea ce o avea pe față şi aşezându-se pe o ladă de cartuşe, a căutat să-i risipească norii din suflet.

— Şi eu, Andrei dragă, am lăsat în urmă dureri multe. Pentru părinții, care nu mă au decât pe mine, sunt singura

nădejde. Ne vom întoarce cândva la casele noastre şi ne vom revedea acolo „în civil”, oameni întregi, cu datoria împlinită faţă de ţară. De pe băncile şcolii am intrat de-a dreptul în vâltoarea bătăliilor. Când treburile frontului îmi dau răgaz, mă gândesc ce carieră să-mi aleg la sfârşitul războiului. Tu ce zici, Roicane, care ar fi mai bună?

— Poate că avocat.

— Nu-i rea. Însă nu se potriveşte cu spiritul meu. M-am gândit la un moment dat să fac medicina. Am văzut pe aici atâţia morţi şi răniţi, am văzut ce misiune are medicul, încât cred că aş face o carieră bună.

— Şi ce te opreşte? a întrebat Andrei.

— Aş vrea să am o profesie pe care să o exercit în mijlocul oamenilor, care... Cum aş putea să vă spun, în mijlocul copiilor, de pildă, fiindcă ei au sufletul curat. Înţelegeţi? Aş vrea să mă fac profesor.

— E o carieră frumoasă şi acest apostolat ar fi continuarea bătăliei de aici. O luptă, bineînţeles cu aspecte noi, pe frontul culturii, a spus Roican.

— Cred că la asta o să rămân.

Cu faţa iluminată de o adâncă bucurie lăuntrică, de parcă într-adevăr găsise cheia vieţii lui de după război, sublocotenentul Arhip s-a sculat.

— Lăsaţi capul în jos, domnule sublocotenent, că... Doamne fereşte...

— Nu te teme, Roicane. Am scăpat noi până acum.

— Dea Dumnezeu şi de aici înainte, a rostit Andrei făcându-şi în acelaşi timp semnul crucii.

Sublocotenentul Iuliu Arhip a plecat mai departe de-a lungul şanţului, împărţind fiecărui ostaş aceleaşi vorbe bune şi pline de îmbărbătare.

Soarele se ridicase plin de măreţie pe bolta al cărei senin anunţa încă o zi de jăratic, iar frunzele lăstărişului albite de praf nici nu luau în seamă molatica adiere a vântului.

Paveliu, agent de legătură, care abia se înapoiase de la postul de comandă al grupului, unde dusese nişte rapoarte, îşi ştergea cu dosul palmei sudoarea ce i se îmbrobonase pe

față.

— Cald, Paveliule?

— Cuptor, nu altceva şi apoi şi urcuşul ăsta...

— Şi brandurile, l-a întrerupt Roican.

— De asta n-am frică. Suişul e păcătos..

— Ceva nou pe la grup?

— Ca şi pe aici. Bat fraţii la ruşi ca la fasole. Hei, dar le-a jucat o festă Modoran, caporalul ăla grasul de la „a treia" de-or s-o ţină minte cât or fi pe picioare.

— Cui, ruşilor?

— Lor, frate. Sigur că ruşilor. Ştiţi că „a treia" a respins alaltăieri pe sovietici dincolo de şanţul cel mare unde-s casele părăginite.

— Şi? a întrebat Roican nerăbdător.

— Stai să vezi. Zidăriile alea au rămas între linii, dar mai aşa, cum să spun, cam aproape de poziţia ruşilor. Prima noapte Modoran a fost ăl dintâi când s-a întrebat cine vrea să facă o incursiune la inamic.

Şi-a luat doi oameni din grupă şi tiptil, în genunchi şi încovoiat, de parcă ar fi stat să dea cu nasul în pământ, a pornit către sectorul duşman.

Când a ajuns aproape de dărâmături i s-a părut că nişte umbre se strecoară pe lângă ziduri. S-a culcat lângă pământ şi a aşteptat să vadă ce se întâmplă. Curând a observat vreo trei inşi care se duceau spre linia ruşilor. Modoran după ei, tot aşa, tiptil, tiptil. Când a ajuns şi el la casa aceea şi s-a uitat cu băgare de seamă înăuntru, a văzut că de sus şi până jos era înţesată cu lăzi de cartuşe. Atunci şi-a adus aminte că pe poziţie au şi ei o mulţime de arme ruseşti şi şi-a dat seama că muniţia de aici nu le-ar strica. Până aproape de ziuă Modoran şi cei doi oameni ai săi s-au spetit cărând la cartuşe, încât au avut toată ziua gloanţe pentru sovietici, care încercaseră câteva contraatacuri. A doua seară, pe Modoran îl râcâia parcă pe inimă să se ducă din nou după cartuşe. Rugămintea lui hotărâtă a fost ascultată. De astă dată a plecat însoţit de patru oameni şi ca şi în prima noapte, au cărat la gloanţe până la ziuă. Dar, nu ziceţi că de două ori

era să se întâlnească cu ruşii acolo? Fiindcă şi ei veneau să ia muniție tot pe furiş, ca să nu fie simțiți de-ai noştri.

Aseară s-a dus iarăşi... O dată, de două... De trei ori. A patra oară însă era gata s-o pățească. Tocmai când lua o ladă de cartuşe, câteva proiectile de brand au explodat în apropierea casei.

Ruşii băgaseră de seamă că cineva le dijmuieşte depozitul şi n-au voit să se lase duşi de nas într-atâta.

Azi-dimineață când eram la grup, câteva obuze au căzut drept pe casa aceea, din care n-a mai rămas nimic în picioare.

— Ruşii au aruncat depozitul în aer? a întrebat Roican.

— Sigur că ruşii, frate. Dar bravo lui Modoran. Le-a făcut-o şi încă bună. La aşa renghi mă prind că nu se aşteptau, cât sunt ei de vicleni. Curând s-a aflat în tot sectorul de isprava căprarului, cel care şi-a aprovizionat camarazii cu muniție dintr-un depozit sovietic.

Andrei şi Roican, rămaşi singuri după plecarea lui Paveliu au făcut mult haz de festa ce fusese jucată sovieticilor.

Frontul cu asprimile lui întunecă însă de multe ori şi clipele cele mai frumoase.

V

SCRISOARE VEŞNIC AŞTEPTATĂ

Era aproape de amiază.

Dintr-o cazemată din stânga au început să tragă mitralierele, care ne căutau cu gloanţele flămânde.

Plumbii şuierau pe deasupra noastră, ori pocneau pe marginea pietroasă a şanţului.

Câţiva prizonieri, pe care îi luasem dintr-un grup ce încerca să pătrundă în dispozitivul nostru, ne-au informat că sovieticii susţinuţi de focul revărsat din acea fortăreaţă de beton vor încerca din nou un contraatac.

În acest timp în dreapta noastră un alt batalion era în plină acţiune.

Exploziile bombelor aruncate de Stukasuri în picaj se amestecau haotic cu bubuiturile obuzelor trase de artileria noastră.

Până departe, toate înălţimile erau cuprinse de un incendiu uriaş.

Avioanele se roteau în văzduh, îşi fixaseră prada asemenea vulturilor şi săgetând seninul fierbinte se îndreptau năvalnic spre cuiburile duşmane.

Vedeam bombele ce cădeau în poziţiile inamice, asemenea unor portocale negre.

Artileria nu-şi oprea o clipă focul.

Pe valea din dreapta, străjuită de nişte înălţimi înţesate cu fortificaţii sovietice, nu se mai vedea nimic din cauza fumului, iar în văzduhul fierbinte nu se auzea decât un nesfârşit amestec de răpăieli de mitraliere, zumzete de

avioane, explozii de bombe şi bubuituri de obuze şi branduri.

Reacţiunea sovietică putea să se dezlănţuie dintr-un moment într-altul, poate chiar în sectorul nostru de atac..

Curând prăpădul de foc din dreapta s-a mai potolit. În schimb, după cum ne aşteptam, sovieticii au început să ne încerce pe noi.

Mitralierele ascunse în cazemata din stânga îşi trimitea spre şanţul nostru grindina de gloanţe.

Se luaseră însă toate măsurile, fiindcă în vreme ce restul batalionului continua atacul pe Fussteig, plutonul sublocotenentului Arhip trebuia să-şi menţină poziţia cucerită.

Între timp, Roican, cu toată împotrivirea lui, a trebuit să fie evacuat din pricina rănii de la braţ, care devenise ameninţătoare.

Despărţirea dintre el şi Andrei a fost despărţirea dintre bărbaţi hârşiţi în lupte.

— Azi îi scriu Marincăi. Spune-i salutări de la mine, Andrei.

— Să ne vedem cu bine, Roicane.

— Dea Domnul!

Din groapa unde rămăsese singur, Andrei a privit poteca de pe coasta albită de praf văros pe care cobora Roican, Când acesta s-a pierdut după costul unei stânci, Andrei şi-a întors capul spre deschizătura văii prin care se vedea dincolo de apa Ciornaia.

Acolo, pe platoul verde, se legăna în unduirea uşoară a vântului covorul de maci roşii, care în ajun îşi îmbinase purpura cu însângerările prelinse din asfinţit peste stâncile de piatră.

Andrei s-ar mai fi gândit poate la Roican şi la macii roşii, însă focul din stânga a devenit mai violent. În acest timp sufletul lui Andrei s-a umplut cu dor pentru cei rămaşi acasă, încât nemaiputând să reziste imaginii senine a Marincăi, care-i apăruse în lumea lui de gânduri, s-a aşezat pe lada lui de cartuşe şi a început să scrie.

Aşternuse doar câteva rânduri, când ordinul sosit din om

în om spunea tuturor „fiți gata!”

Andrei şi-a împăturit începutul de scrisoare şi şi-a pus hârtia în buzunarul vestonului. A căutat să vadă dacă grenadele sunt în locul lor. Apoi luându-şi arma în mână, s-a îndreptat în veghe pe margine tranşeei.

Sublocotenentul Arhip a încercat un nou atac împotriva liniilor vrăjmaşe. El voia să lărgească spațiul cucerit, însă cazemata blestemată vărsa foc de iad în flancul stâng al plutonului.

Bravul ofiţer ia cu el o echipă de şoc formată din pionieri şi pornesc cu toţii spre cazemata duşmană.

Rezistența sovieticilor l-a îndârjit şi mai mult. În timp ce restul plutonului trebuia să-l susțină cu foc, el avea să pornească asupra fortăreței de beton.

Bravul ofițer a luat cu el o echipă de şoc formată din pioneri şi împreună cu aceştia a pornit spre cazemata dușmană.

Armele noastre s-au înfierbântat trimițându-şi necontenit gloanțele către şanțurile sovieticilor. Eram atât de prinşi de vâltoarea luptei, încât nici nu mai auzim sunetul proiectilelor ce ne trec pe deasupra capetelor.

Andrei, care a năduşit trăgând, a ieşit din şanț şi s-a lipit de colțurile unei stânci şi a țintit de acolo spre sovieticii care devin din ce în ce mai furioşi pentru că nu pot să stăvilească vijelia noastră de foc.

— Trage în dreapta! s-a auzit prin clocotul luptei glasul caporalului Dobrin.

— Foc asupra cazematei, a tunat de această dată sergentul Ene, care observase câțiva bolşevici ce încercau să iasă din şanț.

În acest timp, sublocotenentul Arhip şi pionerii echipei, împotriva cărora se năpustiseră rafalele mitralierelor, se făcuseră una cu piatra stâncii, mergând numai în genunchi şi coate sub grozăvia focului inamic. Au ajuns la cincisprezece metri de cazemată.

În dreapta şi stânga, în față şi în spate, gloanțele trase de sovietici se risipesc ca o grindină a cărei vâlvătaie de foc n–a putut atinge pe nici unul din ostaşii noştri.

Sublocotenentul Arhip s-a ridicat să dea semnalul de asalt, În aceeaşi clipă însă o rafală de mitralieră venită din cazemata din stânga şi-a sfârâit gloanțele către el.

Un fior de jar a trecut atunci prin inima tuturor.

— Nu încetați focul, trageți!

— Mitralierele spre stânga!

În răpăitul îngrozitor care făcuse să vuiască întreg Fussteigul, sublocotenentul Iuliu Arhip, lovit în cap şi în piept, a avut puterea să-şi îndrepte mâna spre cazemata inamică, de

parcă ar fi voit să spună: Înainte, băieți!

Apoi s-a înclinat lângă un lăstăriş cu frunzele sfârtecate de schije şi gloanțe. Unul din pionieri i-a prins trupul în brațe şi l-a culcat pe stânga Fussteigului, pat de piatră împodobit cu sângele jertfei sale.

Către amurg, când aceleaşi jocuri de purpură clocoteau dincolo de Sevastopol, cazemata inamică era cucerită de bravii vânători de munte şi de pionerii sublocotenentului Arhip, care căutaseră să aducă astfel cel mai frumos omagiu bunului lor comandant.

Sovieticii continuau însă să tragă cu violență împotriva noastră. Ştiam însă că poziția cucerită trebuia păstrată cu orice preț. Din celelalte fortărețe şi din tranşeele de piatră ruşii încercau cu îndârjire să ne dea peste cap.

Situația devenise extrem de grea şi ca să respingă contraatacul bolşevic, oamenii din plutonul sublocotenentului Arhip luptau cu baioneta şi grenada.. Poate că am fi fost copleşiți de numărul mare al sovieticilor, dacă sublocotenentul Protopopescu Ştefan n-ar fi văzut situația noastră critică. Bravul ofițer, împreună cu ceilalți oameni ai companiei, s-a năpustit prin barajul de mitraliere şi a ajuns până la noi.

N-a stat însă la comandă decât puțin timp. Fiindcă a fost rănit grav la picior. Abia mai târziu a primit să fie evacuat. Atunci a chemat la atac pe sergentul Ene George, căruia i-a lăsat comanda oamenilor.

Timp de două ore cât a stat la comanda companiei, viteazul sergent şi-a îmbărbătat camarazii, trecând acolo unde focul era mai puternic şi greul mai mare.

S-a rezistat focului violent dezlănțuit de inamic şi s-au respins toate contraatacurile încercate de către acesta.

Când soarele a dat în asfințit, mai multe cazemate amuțiseră pentru totdeauna, iar din şanțurile vrăjmaşe nu veneau decât împuşcături rari.

Pe Fussteig vânătorii de munte înscriseseră o nouă biruință.

Andrei nu-şi înțelegea gândurile ce-l încercau în vreme ce

stătea alături de trupul nemişcat al tânărului ofițer. Privea doar cu ochii măriți petele de sânge ce înfloriseră pe tunica lui Arhip şi dârele rubinii ce i se închegaseră pe frunte şi obraji.

Chircit lângă lăstărişul care străjuia somnul de erou al tânărului sublocotenent, Andrei şi-a adus aminte de Marinca, de Neagu şi Fănel…

Chipurile lor erau însă şterse asemenea zugrăvelilor ascunse de paianjeniş şi praf.

A încercat să străpungă depărtarea pentru a-i vedea mai bine, dar ultimele jocuri ale asfințitului aruncau peste ele aburul roşu în care se topeau depărtarea şi chipurile celor dragi.

Deşi aproape azvârliți de pe Fussteig, sovieticii totuşi rezistau furioşi. Au început acum să bată cu brandurile fără să fi căutat o țintă precisă. Proiectilele explodau în tot locul chiotind sălbatic.

Marinca… Neagu… Fănel…

Încercările de vis care amăgiseră pentru câteva clipe sufletul lui Andrei s-au stins pe îndelete odată cu ultimele raze ale soarelui.

Când a privit în dreapta, dincolo de apa Ciornaia, Andrei s-a cutremura. Covorul macilor care-l chinuise atât nu mai era roşu, În umbrele înserării devenise negru, ca leşurile sovieticilor umflate de căldură. Atunci, fără să-şi mai dea seama de ce face, Andrei s-a înălțat în picioare şi a căutat parcă să prindă în găoacea ochilor tot întinsul până la Sevastopol. A privit stăruitor la norii de fum ce se înălțau acolo, pe care îi străpungeau limbi uriaşe de foc şi-a ascuțit auzul către bombardierele germane ce roiau în văzduhul plin de zumzet şi nu se mai sătura de feeria luminilor de bal – verzi, roşii, albe, galbene şi albastre – ce alunecau spre cer duse de sute de trasoare.

Andrei se gândea de astă dată la faima Sevastopolului, care se măcina clipă cu clipă. Pierea unul dintre cele mai puternice bastioane ale lumii, a cărui sortire părea o frântură de apocalips.

De ce oare or fi ținând sovieticii ca această cetate să fie rasă de pe fața pământului? Oare…

Gândurile lui Andrei au fost curmate de o rachetă ce a țâşnit în dreapta.

Au urmat a doua şi a treia, apoi răpăială de arme şi turuituri de mitraliere.

Contraatacau sovieticii.

Andrei a căutat să mai vadă fața lividă a sublocotenentului Arhip, dar noaptea care se lăsase neagră o ascunsese în umbrele ei. În schimb, trupul tânărului ofițer întins pe piatra Fussteigului părea o statuie a odihnei supreme.

Andrei s-a înclinat.

În acea clipă i s-a părut că buzele lui rostesc o comandă scurtă: Foc! Porunca venită de dincolo de viață se auzea de la un capăt la altul al liniei de bătaie:

Foc…! Foc… Foc…!

N-a mai avut timp să ajungă la şanț. Pitulat după colțul unei stânci, cu caporalul Dobriță alături, Andrei trăgea necontenit.

— Încearcă să ne ia prin flancul drept, a spus Dobriță când s-a mai potolit focul.

Şi de astă dată contraatacul sovietic a fost respins, noi mai câştigând o bună bucată de teren.

Ştiam că veghea pândarilor noştri ne va da răgaz să închidem ochii cât de puțin.

Curând jumătatea de lună, care ajunsese în inima cerului, poleia cu lumină de argint chipurile de bronz ale ostaşilor şi căştilor care dădeau înfățişare de arhangheli atâtor viteji.

Ultimele rezistențe sovietice au fost zdrobite, astfel că încă înainte de revărsatul zorilor batalionul era pe Fussteig.

Când am privit în urma noastră, ruinele gălbui de pe dealul Capela se profilau ca într-o pictură veche pe fundalul de purpură al răsăritului, în timp ce toate țuguirile de piatră păreau încununate cu aburi de purpură.

Era atâta roşu în această dimineață de iunie, încât Andrei şi-a întors capul într-o parte ca să scape de chinuitorul decor al stâncilor însângerate.

Privirile lui au întâlnit covorul de maci şi alte creste de piatră, pe care se întinseseră frânturi din trena de purpură a răsăritului.

Destinul cu sclipiri de rubin îl urmărea neîntrerupt.

Sovieticii băteau acum cu artileria grea de la Ikerman noua poziție ce o cucerisem.

Obuzele sfâşiau văzduhul cu vâjâitul lor sălbatic şi bubuiau năprasnic în preajma liniilor noastre.

În acest prăpăd al morții, Andrei s-a lăsat dus de gânduri departe, departe de tot...

Marinca... Neagu... Fănel... O icoană în fața căreia cei trei stăteau îngenuncheați şi se rugau pentru el... Şi-a amintit de scrisoarea începută în ajun. Cât de mult îi părea de atunci. Roican fusese evacuat, sublocotenentul Arhip îşi dăruise viața în suprema jertfă, iar Fussteigul, Fussteigul acesta blestemat căzuse.

Spre dreapta rămăsese însă o bucată de şanț din care mai răpăiau câteva arme sovietice.

Andrei şi-a încheiat în suflet chipurile celor dragi şi a pornit cu ceilalți camarazi împotriva pietrăriei unde se afla rezistența bolşevică.

Erau poate mai bine de zece minute de când artileria inamică ne ținea sub ploaia de obuze. Dar nici exploziile lor, nici brandurile n-au putut să oprească grupele noastre avântate în asalt, care mai aveau de întâmpinat şi rafalele mitralierelor din şanțul ce urma să fie cucerit.

O grupă s-a răsfirat spre stânga, alta la dreapta, iar cea de a treia a pornit direct spre tranşeea vrăjmaşă. Andrei, care era în grupa aceasta, a trecut în salt de la o cută la alta a ternului şi a luat-o înaintea tuturor.

S-a ridicat să pornească într-un nou salt, dar o schijă de brand l-a lovit în cască. Când a încercat să meargă mai departe, o rafală vrăjmaşă l-a lovit în plin. Andrei a simțit câteva arsuri în piept şi la gât, apoi în privirile care i se împăinjeniseră n-a mai putut prinde decât clocotul de purpură din răsărit.

Când a căzut pe spate, stâncile din jurul lui i-au trecut

prin față. Dar toate erau însângerate.

Şi ca să nu le mai vadă, a închis ochii, rămânând cu ei închişi pentru totdeauna.

După două zile. Roican făcea pachetul cu lucrurile lui Andrei. În buzunar i-a găsit şi scrisoarea începută pe lada de cartuşe din şanțul de piatră.

Bietul Andrei, care trebuise să plece la atac, nu apucase să scrie decât atât:

„Fussteig. 18 iunie 1942.

Stâncile însângerate din jurul meu îmi prevestesc parcă destinul, pe care-l primesc bucuros, pentru că e pentru țara mea. Marinca. Neagu şi Fănel, tăticul vostru…”

SFÂRŞIT

CUPRINS

DEDICAŢIE 3

I SCURT JURNAL DE FRONT.....4

II BIRUINŢA PLUTONULUI LUI ARHIP.....10

III PATRU CONTRAATACURI 14

IV DUIOASE AMINTIRI DE ACASĂ.....18

V SCRISOARE VEŞNIC AŞTEPTATĂ.....23

CUPRINS 32

Der Frontsoldat erzählt

Die Zeitschrift für Tradition und Kameradschaft

Der Verlag des Frontsoldaten - Norddeutscher National-Verlag, Kiel

Der Frontsoldat erzählt

Die Zeitschrift für Tradition und Kameradschaft

Der Verlag des Frontsoldaten - Norddeutscher National-Verlag, Kiel

Der Frontsoldat erzählt

Die Zeitschrift für Tradition und Kameradschaft

Der Verlag des Frontsoldaten - Norddeutscher National-Verlag, Kiel

Der Frontsoldat erzählt

Die Zeitschrift für Tradition und Kameradschaft

Der Verlag des Frontsoldaten - Norddeutscher National-Verlag, Kiel